Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-360/2023-38

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

R J E Š E N J E
i
P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu po sutkinji Zdenki Kudović-Husain, u parničnom predmetu tužitelja Mate Jukića, OIB 37711837029, Sesvete, Kašinska 41, zastupanog po punomoćniku Marinu Ivanoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 8, zastupanog po odvjetnicima Odvjetničkog društva Kožul&Petrinović d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene na ročištu 12. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 19. studenoga 2026.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe učinjena podneskom tužitelja od 1. prosinca 2025. kojim je povisio tužbeni zahtjev u točki II petita na iznos od 17.838,71 eur sa zakonskim zateznim kamatama.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj 166-129/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog 24. kolovoza 2006. ovjerenog po javnom bilježniku Ignacu Vugeru iz Sesveta, pod brojem OU-1421/2006, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Mati Jukiću iz Sesveta, Kašinska 41, OIB: 37711837029 isplati od 17.838,71 eur sa zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 5,81 eur od 1.10.2006.pa do isplate

- na iznos od 4,09 eur od 1.11.2006.pa do isplate
- na iznos od 45,09 eur od 1.11.2008. pa do isplate
- na iznos od 9,42 eur od 1.12.2008.pa do isplate
- na iznos od 56,64 eur od 1.1.2009. pa do isplate
- na iznos od 72,53 eur od 1.2.2009.pa do isplate
- na iznos od 77,90 eur od 1.3.2009. pa do isplate
- na iznos od 61,53 eur od 1.4.2009. pa do isplate
- na iznos od 63,79 eur od 1.5.2009. pa do isplate
- na iznos od 48,31 eur od 1.6.2009. pa do isplate
- na iznos od 33,46 eur od 1.7.2009. pa do isplate
- na iznos od 37,26 eur od 1.8.2009. pa do isplate
- na iznos od 44,78 eur od 1.9.2009. pa do isplate
- na iznos od 44,15 eur od 1.10.2009. pa do isplate
- na iznos od 36,57 eur od 1.11.2009. pa do isplate
- na iznos od 50,84 eur od 1.12. 2009. pa do isplate
- na iznos od 62,31 eur od 1.1.2010. pa do isplate
- na iznos od 78,61 eur od 1.2. 2010. pa do isplate
- na iznos od 74,91 eur od 1.3. 2010. pa do isplate
- na iznos od 97,06 eur od 1.4.2010. pa do isplate
- na iznos od 92,90 eur od 1.5.2010. pa do isplate
- na iznos od 104,49 eur od 1.6.2010. pa do isplate
- na iznos od 172,02 eur od 1.7.2010. pa do isplate
- na iznos od 146,20 eur od 1.8.2010. pa do isplate
- na iznos od 202,86 eur od 1.9.2010. pa do isplate
- na iznos od 186,86 eur od 1.10.2010. pa do isplate
- na iznos od 162,13 eur od 1.11.2010. pa do isplate
- na iznos od 214,59 eur od 1.12.2010. pa do isplate
- na iznos od 281,35 eur od 1.1.2011. pa do isplate
- na iznos od 234,26 eur od 1.2.2011. pa do isplate
- na iznos od 252,55 eur od 1.3.2011. pa do isplate
- na iznos od 231,57 eur od 1.4.2011. pa do isplate
- na iznos od 235,53 eur od 1.5.2011. pa do isplate
- na iznos od 325,08 eur od 1.6.2011. pa do isplate
- na iznos od 333,96 eur od 1.7.2011. pa do isplate
- na iznos od 408,93 eur od 1.8.2001. pa do isplate
- na iznos od 370,71 eur od 1.9.2011. pa do isplate
- na iznos od 328,80 eur od 1.10.2011. pa do isplate
- na iznos od 324,43 eur od 1.11.2011. pa do isplate
- na iznos od 321,39 eur od 1.12.2011. pa do isplate
- na iznos od 341,68 eur od 1.1.2012. pa do isplate
- na iznos od 360,53 eur od 1.2.2012. pa do isplate
- na iznos od 358,17 eur od 1.3.2012. pa do isplate
- na iznos od 347,41 eur od 1.4.2012. pa do isplate

- na iznos od 358,44 eur od 1.5.2012. pa do isplate
- na iznos od 364,26 eur od 1.6.2012. pa do isplate
- na iznos od 355,02 eur od 1.7.2012. pa do isplate
- na iznos od 357,67 eur od 1.8.2012. pa do isplate
- na iznos od 334,63 eur od 1.9.2012. pa do isplate
- na iznos od 339,04 eur od 1.10.2012. pa do isplate
- na iznos od 43,09 eur od 1.11.2012. pa do isplate
- na iznos od 41,01 eur od 1.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 39,53 eur od 1.1.2013. pa do isplate
- na iznos od 40,70 eur od 1.2.2013. pa do isplate
- na iznos od 38,64 eur od 1.3.2013. pa do isplate
- na iznos od 41,08 eur od 1.4.2013. pa do isplate
- na iznos od 40,46 eur od 1.5,2013. pa do isplate
- na iznos od 38,97 eur od 1.6.2013. pa do isplate
- na iznos od 36,57 eur od 1.7.2013. pa do isplate
- na iznos od 38,75 eur od 1.8.2013. pa do isplate
- na iznos od 40,29 eur od 1.9.2013. pa do isplate
- na iznos od 41,06 eur od 1.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 1.550,96 eur od 1.5.2014. pa do isplate
- na iznos od 1.565,45 eur od 1.6.2014. pa do isplate
- na iznos od 1.549,43 eur od 1.7.2014. pa do isplate
- na iznos od 1.599,92 eur od 1.8.2014. pa do isplate
- na iznos od 1.644.37 eur od 1.9.2014. pa do isplate, po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., zatim od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, nadalje, od 01. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.738,80 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 17. ožujka 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Poslovni broj: P-360/2023-38

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 24. kolovoza 2006. kao korisnik kredita sa pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu broj 166-129/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje: Ugovor) potvrđenim kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta pod brojem OU-1421/2006, kojim mu je kreditor odobrio kredit u svrhu adaptacije poslovnog prostora u iznosu od 120.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju kreditora za tu valutu sa ugovorenom kamatom po stopi od 6,75% godišnje, a koja je tijekom otplate promjenjiva sukladno odluci o kamatnim stopama kreditora ili drugog akta. Ugovor je sklopljen s rokom otplate od 96 mjeseci sa ugovorenom visinom anuiteta od 1.621,16 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Tvrdi da su odredbe toga Ugovora o kamatnoj stopi koja je tijekom otplate kredita promjenjiva kao i odredbe kojima je glavnica kredita vezana za valutu švicarski franak ništetne. Naime, ugovarajući ta dva promjenjiva elementa, tečaj valute CHF i stopu ugovorne kamate o kojima je ovisila visina obveze tužitelja i to na tipskom obrascu ugovora, prednik tuženika je postupao nepošteno što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na tužiteljevu štetu. To stoga što je predniku tuženika bila poznata priroda i specifičnost valute CHF dok njemu koji nije raspolagao stručnim znanjem to nije bilo poznato, a službenici banke ga nisu ni na koji način informirali te nije bio svjestan rizika koji preuzima. Naprotiv uvjeravan je kao potrošač da je to sigurna valuta bez da su mu objašnjeni razlozi ni vidljivi kriteriji na temelju kojih bi mogao zaključivati o ekonomskim posljedicama koje za njega proizlaze ugovaranjem te valutne klauzule. Štoviše nuđenjem najniže ugovorne kamate upravo na kredite vezane za tu valutu poticao ga je na sklapanje takvog ugovora. Stoga je zbog promjena u tečaju CHF tijekom otplate kredita u odnosu na početni tečaj te valute platio kreditoru iznos od 16.901,00 eur te je predmetnom tužbom zatražio utvrđenje ništetnosti Ugovorne odredbe kojom je glavnica kredita vezana za valutu CHF kao i isplatu preplaćenog iznosa od 16.901,00 eur sa zakonskim zateznim kamatama na svaki po toj osnovi preplaćeni iznos od datuma plaćanja pa do isplate, kao i naknadu troškova parničnog postupka.

2. Nakon provedenog financijskog vještačenja konačno postavljenim tužbenim zahtjevom podneskom od 31. ožujka 2026. ispravljenim na ročištu 19. listopada 2026. zatražio je po osnovi ništetnosti odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF isplatu iznosa od 17.838,71 eur sa zakonskim zateznim kamatama od svakog pojedinog preplaćenog iznosa pa do isplate koja preinaka je dopuštena sukladno odredbi članka 190. stavak 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92,112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11,148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22,114/22, 155/23 i 146/25-dalje: ZPP).

3. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tvrdeći da predmetni Ugovor nije potrošački jer je sporni kredit odobren za adaptaciju poslovnog prostora, dakle u vezi tužiteljeve profesionalne djelatnosti pa se

ne primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača niti se na sporni ugovorni odnos protežu posljedice pravomoćnih presuda donesenih u postupku kolektivne zaštite potrošača. Tvrdi da potrošači tek u individualnim sporovima koje vode u vezi ništetnosti odredaba konkretnog ugovora o kreditu, kao što je i u predmetnom postupku, tek trebaju dokazati postojanje neravnoteže u pravima i obvezama u tom konkretnom ugovoru i to na njihovu štetu. Nadalje, poriče da bi sporni Ugovor bio sastavljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu ugovora, već tvrdi da su stranke pregovarale o bitnim elementima ugovora i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi te da je netočna tvrdnja tužitelja da je kreditor u potpunosti sastavio ugovor i utjecao na njegov sadržaj. Tvrdi i da je ozbiljno i potpuno informirao tužitelja o smislu i sadržaju odredbe o vezivanju glavnice kredita za valutu CHF te da je tužitelj imao stvarnu mogućnost utjecati i na sadržaj te odredbe i pregovarati o njoj na koju okolnost je predložio saslušanje i tužitelja i radnika tuženika. Obzirom na definiciju prosječnog potrošača, ukazuje da je tužitelj imao obvezu pažljivo pročitati svaku ugovornu odredbu, tražiti odgovarajuća pojašnjenja ako mu je nešto bilo nejasno ili nerazumljivo pa tek nakon toga donijeti odluku o prihvatljivosti iste u smislu ugovaranja ili zatražiti odgovarajuću izmjenu. Također ukazuje da je i javni bilježnik prilikom solemnizacije Ugovora potvrdio ovjerom da sporna ugovorna odredba predstavlja pravu volju tužitelja i da je razumije. Tvrdi da ugovaranjem sporne odredbe nije bilo znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja u smislu nepoštenosti iste, niti je prednik tuženika postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Naprotiv, upravo ugovaranjem te odredbe uspostavljena je ravnoteža jer svaka banka preuzima u dijelu svojeg poslovanja rizike plasiranja kredita, primjerice zbog neispunjenja dužnikovih obveza što posljedično dovodi i do rizika likvidnosti. Nadalje tvrdi da je tužitelj u svakom trenutku mogao napraviti konverziju u neku drugu valutu, ili prijevremeno otplatiti kredit, ili se poslužiti pravnim institutom pravične izmjene ugovora o kreditu radi promijenjenih okolnosti, dok kreditor nije imao mehanizme kojima bi mogao izravno jednostrano utjecati na predmetni ugovorni odnos. Budući da je za ocjenu (ne)poštenosti ugovorne odredbe u valutnoj klauzuli mjerodavan trenutak sklapanja Ugovora, to tvrdi da porast tečaja CHF nakon njegova sklapanja ne može utjecati na poštenost kreditora u vrijeme sklapanja Ugovora. Nije razumno očekivati od kreditora da predvidi kretanje tečaja CHF u odnosu na kunu niti je razumno očekivati da samo on snosi valutni rizik. Ističe kako je Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te da sukladno odredbama članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (iz 2003.) odnosno članka 99. Zakona o zaštiti potrošača (iz 2007.) nije ni dopušteno ocjenjivati jesu li te odredbe bile poštene. Stoga smatra tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti sporne Ugovorne odredbe neosnovanim. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva na isplatu uslijed tvrdnje tužitelja o ništetnoj ugovornoj obvezi u pogledu valutne klauzule u CHF istakao je prigovor zastare toga potraživanja tvrdeći da ništetnost nastaje, ukoliko se utvrdi, od trenutka sklapanja ugovora, a podnošenjem kolektivne tužbe tvrdi da nije mogla biti prekinuta zastara za povrat pojedinih preplaćenih iznosa, jer je to u suprotnosti sa odredbom članka 241. Zakona o obveznim odnosima, a sve i kad bi zahtjev tužitelja bio osnovan, budući da je prednik tuženika postupao savjesno i u dobroj vjeri, tužitelju ne bi pripadalo pravo na zatezne kamate prije podnošenja predmetne tužbe. Drži da bi financijsko vještačenje trebalo na način da se iznos kredita u CHF pretvori u kunski iznos prema tečaju u vrijeme sklapanja toga ugovora, ali da se izračuna obveza

tužitelja primjenom kamatne stope koja je u to vrijeme bila na kunske kredite, a i da se uzme u obzir da je kreditor u razdoblju otplate kredita kada je tečaj CHF bio niži od onog na dan isplate kredita, te u razdoblju otplate kada je bila niža kamatna stopa u odnosu na početno ugovorenu, imao manjak u prihodima u odnosu na stanje tečaja valute CHF i stope ugovorene kamate u vrijeme sklapanja Ugovora. Zaključno, predložio je odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti i zatražio naknadu parničnih troškova.

4. Tužitelj očitujući se na odgovor na tužbu osporio sve navode, ukazujući u povodu prigovora zastare na zauzeti pravni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u činjenično identičnim predmetima, da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare na temelju odredbe članka 241. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene povodom kolektivne tužbe. Ističe da se pravne posljedice presude donesene u postupku kolektivne zaštite potrošača protežu na njega kao potrošača i u ovom postupku te da ne treba u ovoj parnici dokazivati ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj za valutu CHF jer je to već pravomoćno utvrđeno u postupku po kolektivnoj tužbi, već mora ovdje dokazati da je u spornom Ugovoru bio potrošač, da je ugovorio odredbu koja je već utvrđena ništetnom u postupku kolektivne zaštite potrošača te koliki je iznos preplatio uslijed te nepoštene ugovorne odredbe. Tvrdi da je predmetni Ugovor potrošački jer je sklopio stambeni kredit kao fizička osoba.

5. Tuženik je u podnesku od 24. lipnja 2024. ponovio navode da tužitelj u spornom ugovoru nije bio potrošač tvrdeći da to proizlazi iz spisu priležeće dokumentacije, a tužitelj da nije dokazao suprotno. Naime, potrošačko svojstvo korisnika spornog Ugovora o kreditu je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivnog spora te je upravo na tužitelju teret dokaza tog svojstva. U odnosu na prigovor zastare tvrdi da je nesporno da je utuženo potraživanje zastarjelo jer je Ugovor sklopljen u nepotrošačke svrhe pa zastarijevanje počinjen teći trenutkom primitka ispunjenja kada je povećana imovina jedne strane od kada druga strana može tražiti vraćanje bez osnove.

6. Tijekom glavne rasprave izvršen je uvid u obavijest o promjeni kamatne stope po partiji kredita broj 25314292 (list 6-7 spisa), otplatni plan (list 8-9, list 23, list 25), izvod po kreditu (list 10-19, list 26-27), izvod o parametrima kamatne stope (list 20-21, list 28-29), obavijest o provedbi moratorija (list 22), obavijest o promjeni kamatne stope i otplatni plan (list 24, list 30-31), Ugovor o kreditu (list 32-38), zemljišnoknjižni izvadak (list 39), izvod iz sudskog registra (list 40), novinske i audio vijesti 73), Odgovor Hrvatske narodne banke (list 74-75), kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 89-92), izjavu Ive Krhlanko Cvetko (list 93-97), dokumentaciju kreditora nastalu povodom predmetnog Ugovora o kreditu (list 102-117), saslušan je tužitelj kao parnična stranka (list 128-129) te provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje po sudskom vještaku Tomi Dlaki iz Zagreba (list 143-147).

7. Ocjenjujući izvedene dokaze primjenom odredbe članka 8. ZPP-a utvrđeno je da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

8. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja kao korisnika kredita za utvrđenje ništetnom odredbe Ugovora o kreditu broj 166-129/2006 kojeg je 24. kolovoza 2006. sklopio sa pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditorom, u dijelu u kojem je glavnica kredita vezana za valutu švicarski franak (CHF), kao i za isplatom stečenog bez osnove temeljem te ništetne ugovorne odredbe.

9. Naime, iako je tužitelj u činjeničnim navodima tužbe ukazivao i na ništetnost Ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi ugovorene kamate, u tužbenom zahtjevu nije tražio i utvrđenje ništetnosti te odredbe Ugovora, no kada je uređivao tužbeni zahtjev podneskom od 1. prosinca 2025. po provedenom vještačenju, u točki II. petita je zatražio utuženi iznos od 17.838,71 eur naznačujući ga kao "… preplaćeni iznos s osnove promjenjive kamatne stope…", pa je po pozivu suda na postavljanje jasnog tužbenog zahtjeva to učinio podneskom od 31. ožujka 2026., međutim, u tom je podnesku pogrešno zatražio i ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi kao i isplatu utuženog novčanog iznosa i po osnovi promjenjive stope kamate i po osnovi valute obveze vezane za CHF, zbog čega je tuženik istakao prigovor dvostruke litispendencije ukazujući kako je u odnosu na ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope već presuđeno u predmetu istog suda poslovni broj P-1339/2019.

10. Tužitelj je na ročištu 19. listopada 2026. prihvaćajući osnovanim taj prigovor naveo da povlači zahtjev za utvrđenje ništetnosti spornog Ugovora u dijelu odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ostajući pri zahtjevu za ništetnost ugovorne odredbe o valuti obveze u CHF kao i zatraženom iznosu na ime stečenog bez osnove temeljem te odredbe pa se navedeno smatra omaškom punomoćnika tužitelja i ima učinak ispravka tužbe kojem se tuženik nije ni protivio već je nastavio s raspravljanjem. Stoga je nepotrebno po tuženiku predloženo odbacivanje tog dijela tužbenog zahtjeva koji ispravkom tužitelja više i ne postoji.

11. Što se tiče konačno postavljenog tužbenog zahtjeva između stranaka je nesporno zaključenje predmetnog Ugovora kojim je pravni prednik tuženika tužitelju dao kredit od 120.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora za tu valutu važećem na dan korištenja kredita uz ugovorenu kamatu od 6,75% godišnje koja se obračunava mjesečno i uključena je u anuitete, sa rokom otplate kredita od 96 mjeseci i anuitetom u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 1.621,16 CHF te da je kredit otplaćen. Također je nesporno da je ugovorena namjena kredita za adaptaciju poslovnog prostora.

12. Sporno je radi li se o potrošačkom ugovoru reguliranom odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003-dalje: ZZP/03), dakle je li tužitelj u tom Ugovoru imao status potrošača te je li nepoštena i ništetna ugovorna obveza kojom je glavnica kredita vezana za valutu CHF, a sporna je i visina potraživanja tužitelja u slučaju ništetnosti te odredbe.

13. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu proizlazi da je pravni prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditor sklopio ugovor o kreditu sa tužiteljem kao korisnikom kredita i založnim dužnikom, uz sudužnika Gordanu Jukić te jamca platca M.G. Plan d.o.o. Sesvete. Iz članka 2. Ugovora proizlazi da je kredit odobren za

adaptaciju poslovnog prostora, da su ugovorne strane suglasne da korisnik kredita može koristiti kredit tek nakon što banci predoči dokaz o izvršenom osiguranju tražbina i ispunjenju drugih uvjeta u skladu s tim Ugovorom, da se korisniku kredita odobrava korištenja kredita u roku od 90 dana od dana sklapanja ugovora, da se kredit umanjen za interkalarnu kamatu i troškove obrade kredita isplaćuje na račun korisnika kredita koji je suglasan da se na njegovom računu blokira 10% iznosa kredita do prezentacije računa kojima opravdava namjensko korištenje 30% iznosa kredita.

14. U smislu odredbe članka 219. stavak 1. ZPP-a na tužitelju je teret dokaza svojstva potrošača tom Ugovoru. Odredbom članka 3. stavak 1. točka 1. ZZP/03 propisano je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju ni poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

15. Iz iskaza tužitelja kao parnične stranke proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu zatražio kao fizička osoba u svrhu adaptacije poslovnog prostora na nekretnini koja je njegovo privatno vlasništvo, a za korist njegovog tadašnjeg trgovačkog društva M.D. Plan d.o.o. koje se bavilo građevinskim radovima koje u to vrijeme nije moglo realizirati ikakav kredit. Dakle, priznaje da je novcem od tog kredita uredio poslovni prostor na nekretnini u svojem vlasništvu i to poslovnu halu sa uredskim prostorom i skladištima kao i dvorište za skladište, u kojem je to trgovačko društvo obavljalo poslovnu djelatnost sve dok nije došlo do njegova stečaja. On je u međuvremenu otišao u mirovinu, a taj poslovni prostor sada iznajmljuje. Tvrdi da se tada i nije mogao dobiti drugi kredit osim vezanog za valutnu klauzulu u CHF. Ne sjeća se je li od M.G. Plan d.o.o. ostvario povrat uloženog novca, ističe da se to rješavalo fiktivnim ugovorima o najmu poslovnog prostora. Osim navedenog, istakao je da je u sporno vrijeme bila opća percepcija da je valuta CHF stabilna, da su i banke nudeći kredite to tvrdile i praktično nagovarale klijente na sklapanje ugovora vezanih za tu valutu te da ga nitko nije upozorio na rizike takvog kredita, naprotiv da je tada bila nestabilna domaća valuta kuna. No, to se pokazalo nerealnim jer je nakon deset godina otplaćivanja kredita imao veću neotplaćenu glavnicu nego je bila kod ugovaranja kredita. Na pitanje je li ugovor pročitao prije potpisivanja, odgovorio je da je pročitao najbitniji dio i to ugovoreni iznos kredita, rok otplate i visinu otplatne rate, da je dobio i otplatni plan i da mu je to bilo najvažnije znati, ali da se iz sadržaja ugovora nije moglo iščitati što bi se moglo desiti sa kretanjem tečaja valute CHF, niti mu je rečeno da bi mogao toliko rasti.

16. Uvidom u izvadak iz zemljišne knjige izdan 15. svibnja 2006., dakle nešto više od tri mjeseca prije potpisa spornog Ugovora proizlazi da je tužitelj bio vlasnik posebnog dijela nekretnine upisane u zk.ul.br. 5922 k.o. Sesvete, poduložak 5, i to 5. etaže koja je predstavljala skladišno-manipulativni prostor u prizemlju zgrade broj 18 i ekonomskog dvorišta, na adresi Industrijska cesta u površini od 227,72 m2, povezano sa suvlasničkim dijelom nekretnine kčbr. 303/10 zgrada broj 18, zgrada i ekonomsko dvorište Industrijska cesta od 3274 m2. Tužitelj pak ima adresu prebivališta u Sesvetama, Kašinska 41 te ni ne tvrdi da je na adresi predmetne zgrade u Sesvetama, Industrijska cesta 18 imao prebivalište. Iz dokumentacije tuženika koja se odnosi na postupak odobravanja predmetnog kredita tužitelju (list

102-112) razvidno je da se radilo upravo o namjenskom kreditu za adaptaciju poslovnog prostora na adresi Sesvete, Industrijska cesta 18 na kojoj je M.G. Plan d.o.o. imao i službeno sjedište.

17. Slijedom navedenog, ovaj sud utvrđuje da tužitelj u predmetnom Ugovoru o kreditu nije nastupao kao potrošač u smislu naprijed citirane odredbe ZZP/03 već radi svoje poslovne djelatnosti u okviru trgovačkog društva M.G. Plan d.o.o. kojem je tada bio direktor i odgovorna osoba. Stoga se na taj pravni posao ne primjenjuju odredbe toga Zakona, već odredbe obveznog prava odnosno Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22,156/22, 155/23 i 69/26-dalje ZOO). Slijedom toga tužitelj se u dokazivanju ništetnosti sporne ugovorne odredbe o glavnici vezanoj za valutu CHF ne može pozivati na utvrđenja pravomoćnom presudom povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, već je dužan u ovom sporu dokazati ništetnost sporne Ugovorne odredbe.

18. Naime, ni iz iskaza tužitelja, a ni sudu prezentiranih isprava ne proizlazi da je iznos ostvaren spornim Ugovorom utrošio na zadovoljavanje svojih osobnih ili obiteljskih potreba, osim što je posredno nakon sklapanja toga Ugovora i prestanka postojanja trgovačkog društva M.G. Plan d.o.o. kao vlasnik prostora u koji je uložen iznos kredita dobio veću vrijednost svoje nekretnine koju k tome iznajmljuje, dakle ostvaruje pored mirovine dodatne prihode.

19. Slijedom toga neodlučno je analizirati pravnu valjanost tog pravnog posla u smislu odredaba ZZP/03 koje reguliraju nepoštenost odnosno ništetnost pojedinih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima (članak 81. i 87. toga Zakona).

20. Iz provedenih dokaza utvrđeno je da je pravni prednik tuženika u sporno vrijeme nudio i sklapao ugovore o kreditu u kojima je glavnica kredita vezana za valutu CHF poput predmetnog, što tuženik uostalom ni ne spori, štoviše kao dokaz prilaže pregled kredita sa valutnom klauzulom objavljenih u glasilu Hypo times broj 7 izdanom u lipnju 2005. (list 59-60). Budući da se u slučaju ugovaranja spornog kredita radilo o namjenskom kreditu, tužitelju je obzirom na dob iznad 40 godina života mogao biti ponuđen bili kredit sa glavnicom vezanom za valutu EUR bilo za CHF (ukoliko su kreditni uvjeti bili identični i godinu nakon tog oglašavanja). Naime, iz dokumentacije tuženika na listovima 102-117 proizlazi očitim da je tužitelj radnje oko odobravanja toga kredita počeo obavljati kod prednika tuženika najkasnije u svibnju 2006. i da je jedan od preduvjeta očito bio i prijevremene otplate ranijeg kredita njegove supruge Gordane Jukić, očito da bi bila kreditno sposobna. Dakle, sporni Ugovor o kreditu bio je jedan od tada formularnih (tipskih) ugovora koje je prednik tuženika nudio klijentima sa unaprijed jednostrano utvrđenim uvjetima na koje potencijalni klijenti, pa tako i tužitelj nisu mogli utjecati, osim u biranju valute za koju bi bila vezana otplata kredita. No, tužitelj tvrdi da i nije mogao dobiti, odnosno da mu nije ni ponuđen kredit vezan za valutu EUR, što sud drži vjerojatnim, a tuženik nije dokazao suprotno. To stoga jer je iz naprijed navedene dokumentacije tuženika razvidno da je njegova supruga Gordana Jukić svega godinu prije sklapanja spornog Ugovora, sklopila ugovor o kreditu dana 1. kolovoza 2005. na iznos od 153.400,00 CHF. Stoga se opravdano nameće zaključak da je prednik tuženika jedino nudio

stambene, odnosno namjenske kredite većih iznosa u valuti vezanoj za CHF, a da ničim nije dokazao suprotno.

21. Slijedom navedenog sud smatra da su u odredbama spornog Ugovora, posebice u ugovaranju stope ugovorene kamate i glavnice vezane za CHF sadržani opći uvjeti prednika tuženika pripremljeni za veći broj ugovora koje je tada nudio pa se radilo u odnosu na tu odredbu o formularnom (tipskom) ugovoru sukladno odredbi članka 295. ZOO-a. Prema odredbi članka 296. stavak 1. toga Zakona ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugražavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, pa čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Stavkom 2. toga članka je propisano da se prilikom ocjene ništetnosti određene odredbe općih uvjeta ugovora uzimaju u obzir sve okolnosti prije i u vrijeme sklapanja ugovora, pravnu narav ugovora, vrstu robe ili usluge koja je objekt činidbe, ostale odredbe ugovora kao i odredbe drugog ugovora s kojim je ta odredba općih uvjeta povezana. Sukladno stavku 3. toga članka, ne bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi ako se prije sklapanja spornog Ugovora o njoj pojedinačno pregovaralo, a tužitelj da je kao druga strana mogao utjecati na njezin sadržaj, ako je bila jasna, razumljiva i lako uočljiva.

22. Utvrđujući da se radilo o tipskom ugovoru o kreditu koji je unaprijed pripremio prednik tuženika za veći broj klijenata nuđenjem valutne klauzule vezane za valutu CHF, na tuženiku je bio teret dokaza da se o toj odredbi moglo pregovarati i da je s tužiteljem o tom pregovarao, odnosno da je bila jasna, razumljiva i lako uočljiva.

23. No, tuženik ničim nije dokazao da je njegov prednik pojedinačno pregovarao s tužiteljem o toj ugovornoj odredbi u smislu da bi ga na ikoji način informirao o eventualnoj rizičnosti te valute ili da bi mu nudio sklapanje ugovora u vezanog za valutu EUR. Pritom valja reći da je prednik tuženika kao bankarska institucija bio zasigurno bolje informiran o mogućem porastu tečaja valute CHF od tužitelja koji je u tom području potpuni laik (bio je tada građevinski poduzetnik). Iz priloženih isprava u spis nigdje ne proizlazi da je neposredno informirao tužitelja o tržištu valuta pa ni da mu je prezentirao novinske članke iz vremena koje je prethodilo sklapanju toga Ugovora, a članci koji su nastali vremenski nakon sklapanja Ugovora nisu ni po čemu relevantni. Dakle, tuženik nije dokazao da bi upravo na zahtjev tužitelja bila ugovorena glavnica obveze vezana za CHF, kao i zašto bi to za tužitelja tada bilo povoljnije u odnosu na primjerice domaću valutu ili valutu EUR. Nije dokazao ni da je tužitelju od strane službenika banke išta u tom smislu pojašnjeno i da je valjano informiran o posljedicama takvog ugovaranja. Konačno, tuženik je odustao od prijedloga za saslušanjem kao svjedoka službenika banke, dok se jednostrano dana izjava navodne svjedokinje Ive Krhlanko Cvetko ni ne može smatrati dokazom samo zato što je ovjeren njezin potpis pred javnim bilježnikom.

24. Stoga se utvrđuje da nije dokazao da se o spornoj odredbi uopće pregovaralo. Tužitelju je očito bio potreban iznos za koji je zatražio kredit, nije imao mogućnosti da ga realizira kroz svoje trgovačko društvo M.G. Plan d.o.o. kojem je trebao urediti poslovni prostor za poslovanje. Prirodno je i logično da je htio dobiti kredit pod najpovoljnijim uvjetima, što znači povoljnim tijekom cijele otplate kredita te sigurno ne

bi pristao na sklapanje ugovora sa spornom Ugovornom odredbom da je očekivao da će mu se tijekom otplate obveza kroz visinu anuiteta povećati za više od dvostrukog iznosa, a što proizlazi iz provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

25. Tužitelju je iznos kredita isplaćen u domaćoj valuti, prema tadašnjem srednjem tečaju CHF kod kreditora, predan mu je otplatni plan prema kojem je anuitet formiran sa uključenom kamatom, te je bilo razumno očekivati da bi kroz razdoblje otplate mogao biti bilo viši bilo niži, zavisno od tečaja valute, ali zasigurno ne i da bi mu obveza porasla i za više od 70% kako to proizlazi iz vještačkog nalaza potkraj otplate kredita. Stoga je takvo postupanje prednika tuženika pri sklapanju spornog Ugovora bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja propisanom člankom 4. ZOO-a i načelu jednake vrijednosti činidaba iz članka 7. ZOO-a jer je kreditor ugovoreni iznos kredita isplatio u kunama prema tečaju koji je bio najvećim dijelom otplate znatno manji od onog prema kojem je tužitelj kasnije morao otplaćivati taj kredit. Naime, u vrijeme plasiranja kredita iznos od 120.000,00 CHF odgovarao je iznosu od 551.280,00 kn (kreditni prijedlog od 17. kolovoza 2006.-list 106), dok je kroz porast tečaja te valute tužitelj prema nalazu vještaka morao platiti kreditoru oko 130.000,00 kn više (uzimajući u obzir da je u vrijeme nižeg tečaja platio 5.059,04 kn manje od početnog tečaja u vrijeme plasiranja kredita (list 146-strana 4 nalaza).

26. Sud nije prihvatio ni tvrdnje tuženika da su odredbe o valutnoj klauzuli u CHF bile jasne, lako uočljive i razumljive jer se pod tim ne smatra njihova gramatička i odabirom fonta izražena vidljivost, već sadržajno kako je naprijed obrazloženo.

27. Stoga se utvrđuje ništetnost sporne Ugovorne odredbe u skladu sa odredbom članka 322. ZOO-a jer je suprotna prisilnim propisima iz odredbe članka 296. toga Zakona.

28. Temeljem odredbe članka 323. stavak 1. ZOO-a tuženik je kao pravni sljednik kreditora tužitelja dužan vratiti tužitelju sve što je primio temeljem te ništetne ugovorne odredbe kojom je glavnica obveze vezana za valutu CHF koja je prouzročila rast njegove obveze zbog porasta tečaja te valute.

29. Na temelju provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po sudskom vještaku Tomi Dlaki proizlazi da je tijekom otplate spornog kredita tužitelj platio više zbog porasta tečaja CHF u odnosu na tečaj u vrijeme sklapanja Ugovora i to ukupno u iznosu od 17.838,71 eur. Iako je tuženik prigovorio zaključku vještaka tvrdeći da je trebao uzeti u obzir i korist koju je tužitelj imao u razdobljima u kojima je tečaj bio manji od početnog, tzv. negativne razlike, za napomenuti je da je vještak prikazao i te iznose koji ukupno iznose 671,45 eur pa nije bilo potrebe za dopunom vještačenja ili neposrednim saslušanjem vještaka što tuženik nije ni zahtijevao.

30. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao stručan, nepristran i jasan te je temeljem odredbe članka 1111. stavak 1. ZOO-a tužitelju dosuđen navedeni iznos od 17.838,71 eur koji iznos je tuženik po pravnom predniku stekao bez osnove, jer ništetnost vrijedi od sklapanja ugovora, odnosno smatra se kao da ništetna ugovorna odredba ni ne postoji. Pritom nije prihvaćen prijedlog tuženika da se taj iznos umanjuje za manje plaćene anuitete od početno utvrđenog pri realizaciji

kredita. Budući da nije taj iznos ni stavio tužitelju u prijeboj, a niti za njega podnio protutužbu, isti nije ni predmetom izreke, a sud ga smatra neosnovanim jer se ovdje raspravlja o posljedicama ništetnosti odredbe Ugovora ugovaranjem valutne klauzule u CHF koja je suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta od tuženikova prednika tužitelju i time izazvala financijski neravnopravnost u pravima i obvezama na tužiteljevu štetu, a ne kreditorovu.

31. Iako je tuženik istakao prigovor zastare predmetnog potraživanja, ovaj sud ga smatra neosnovanim. Prema odredbi članka 225. ZOO-a predmetna tražbina zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina, no početak tijeka roka zastare potraživanja stečenog na temelju ništetnog pravnog posla ima se računati od trenutka utvrđenja ništetnosti odredbe temeljem koje tužitelju pripada pravo na novčanu restituciju, što bi u predmetnom slučaju bilo pravomoćnošću predmetne presude. Takvo pravno shvaćanje zauzeto je i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. broj SU-IV-47/2020-2 te objedinjenom tumačenju od 31. siječnja 2022. broj Su-IV-33/2022-2 prema kojima zastarni rok u slučaju restitucijskih zahtjeva (povrata ispunjenog) na temelju ništetnih ugovornih odredbi temeljem odredbe članka 323. stavak 1. ZOO-a počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost. Stoga, da tužitelj istovremeno sa tužbom radi utvrđenja ništetnosti sporne odredbe Ugovora nije postavio i restitucijski zahtjev, zastara toga potraživanja počela bi teći tek od pravomoćnosti ove presude. Kamate pak zastarijevaju tek zastarom glavnog potraživanja.

32. Na pojedine mjesečne iznose preplaćenih anuiteta temeljem nepoštenih ugovornih odredbi tužitelju pripadaju i zakonske zatezne kamate sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a u visini propisanoj odredbom članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a od dana svakog više plaćenog anuiteta pa do isplate jer je tuženik nesavjesni stjecatelj budući da se radi o koristi koju je kontinuirano crpio od tužitelja njegov pravni prednik kroz razdoblje otplate kredita na temelju nepoštenih ugovornih odredbama za koje je znao i morao znati da su nepoštene jer tužitelj nije bio u ravnopravnom položaju i imao mogućnost o njima pregovarati ili postavljati svoje uvjete ugovora.

33. O zatraženim troškovima postupka odlučeno je primjenom odredbe članka 151., članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP-a, a primjenjujući Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023 i 107/2025- dalje:Tarifa).

34. Tužitelju je priznat opravdanim trošak zastupanja primjenom Tbr. 7/1, Tbr. 8/1, Tbr. 9/1 i Tbr. 9/2 te Tbr. 54 Tarife na ime sastava tužbe, sastava podnesaka od 15. travnja 2024. i 1. prosinca 2025. te pristupa punomoćnika ročištima 22. veljače 2024. i 10. lipnja 2024. u polovici iznosa od 250,00 eur budući da su odgođena, a za ostala ročišta 11. travnja 2024., 19. rujna 2024., 12. veljače 2026. i 19. listopada 2026. u punom iznosu, svaka radnja u visini od 500,00 eur, a što je ukupno troškova zastupanja u iznosu od 3.500,00 eur. Na taj iznos pripada mu i zatraženi trošak PDV-a sukladno Tbr. 46. Tarife koji iznosi 875,00 eur, pa mu ukupni troškovi zastupanja iznose 4.375,00 eur. Nisu mu pak priznati zatraženi troškovi naprijed navedenih odgođenih ročišta u punom iznosu, kao ni trošak sastava podneska sa datumom sastavljanja 1. ožujka 2026. koji nije ni podnio, već 31. ožujka 2026., ali ga sud ne

Poslovni broj: P-360/2023-38

smatra opravdanim na trošak tuženika jer se radilo o uočenoj greški koju je tim podneskom bio dužan ispraviti, ali čak ni to nije učinio već tek na ročištu 19. listopada 2026. K priznatim troškovima zastupanja dosuđuju mu se i zatraženi troškovi dužnih sudskih pristojbi i to na tužbu u iznosu od 214,46 eur i na presudu u iznosu od 149,20 eur, odnosno ukupno iznos od 4.738,80 eur.

U Vrbovcu 19. studenoga 2026.

Sutkinja
Zdenka Kudović-Husain

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana.
Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je održano to ročište.
Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o istom, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano odnosno od dana objave presude na e-oglasnoj ploči.
Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:
-pun. tužitelja
-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30890-6c49b**

Kontrolni broj: **026a8-12b81-36eb4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.